

BARTHA GUSZTÁV

TRAUMA

VII.

Nesze, kapu!

Nesze!

Huh!

Egyen meg a rozsdá! A sarkadról én rugdoslak le, le én, hogy ne tudj többé bezáródni! Ja, mikor láttál utoljára festéket: öt éve, tíz éve... Már történelem? Magánügy? Akkor mi a fenének döngsz?! Csitt! Csend legyen! Persze, megengedem, hogy az utcabeliek a kapuk megolajozatlan sarkukon nyikoroghassanak egy keszvest az üdvösségért, hogy... hogy olvasztó kemencében végezd.

Ádi, te tisztára hülye vagy!

A gyárkapu előtt rimázkodni értelmesebb dolog?

Rúgj belé, Ádi!

Ezt anyuért, ezt megint anyuért! Már hogyne! Kora reggelente kétszáz forintja bánta, hogy kinyíljanak előtte a lakatok és az ajtózárak, hogy feljuthasson a fájdalomtól üvöltő apuhoz a negyedekre. Azt nem tudom, a mai napig, hogy a morfin ampullákért mennyire adósodott el, kinek és milyen valutában. Vállrándítás, kézlegyintés, felhúzott szemöldök, és ezen gesztusok számtalan variációja, puh, anyunak arzenálja van a válaszadás megkerülésére. Bizony, bizony kapu. Az idő tájt még feltehetőleg csili-vili voltál, pörögtél a sarkadon, és... és Ádika, hej, de sokszor állt a sarki kisbolt kenyérsorában. A ministrálást, iskola után, a rubelvilág temetésén a gasztronómban folytattam. Míg araszolt előre a sor, vagy az üres polcokat számolgattam, vagy néztem, hogy a kasszagépnél álló eladó életlen kisollójával milyen ügyetlenül nyiszálja ki az áruvétele jogosító, névértékkel bíró kupont a munkahelyi fizetéshez, nyugdíjhoz járó vásárlási kuponlapból. Egyik nap rizkását, másnap makarónit, harmadnap sütőolajt... Mikor mit osztottak.

„Amikor bejöttek az oroszok, akkor is ez ment, most hogy elmennek, miért lenne másképp?!” „Csehek alatt dugig voltak a boltok áruval.” „Csak épp pénzük nem volt az embereknek”: replikázott a sor végén állók közül valaki. „Á – legyintett a sorban előttem álló bácsi –, az infláció a hibás, emberek, az infláció, senki más.”

Ezt apuért, ezt Eszterért, ezt... nem is tudom...

A végén eltörik a nagylábujjadat, baszd meg!

Ja.

Dollárért, forintért a piacon bármit meg lehetett venni.

Az apu életét nem.

Az emlékeim bérmentve követnek, és... és képtelen vagyok lerázni őket.

Kicsit összezavarodtam, néha úgy tűnik, mintha önmagam emlékeként léteznék. A francba, csak nem begolyóztam? Jó, megesett, hogy egy-egy, úgymond nehezen felejthető emlék kísértett, kíséretett álló nap: ki a házból, be a házba, az iskolában a vécébe sem volt rest utánam jönni, huh, de ami most megy... Falkában járnak utánam, és... és képtelen vagyok lerázni őket. Persze hogy rossz. Ki akar folyton az emlékeiben élni? Rosszra visz. Előttem az élet, és erre mit csinálok, fényes nappal rugdosom a kórházkaput. Bocsáss meg, kapu! Mert... mert Eszter nem szól hozzám, attól én még... Annyira rossz lennék, hm? Szerencse, hogy se milic, se ismerős nem látott meg! Bár, ki tudja. Holnap meghallom. Huhu! Hétfőn rajtam röhöghet az iskola. Bassza meg! A hőstetteimet ki se fogja tolerálni?! Az iskolában legfeljebb Gizi néni, aztán maximum anyu, talán-talán az anyós. Á, az após inkább a halványzöld színű itókája után nyúl.

Eszternek azt ígértem, kilencre a körteremben leszek.

Eszternek örök hűséget fogadtam.

Eszter nélkül nincs értelme...

Két éve éltünk együtt, javában zajlott anyu és anyós háborúskodása. Ja, próbálták befolyási övezetekre osztani az életünket, és elérték, hogy Eszterke meg Ádámka még inkább egymásba kapaszkodjon. Boldog békeidők. Ha történetesen nem történelemtanár lennék, valószínűleg más fogalmakkal írnám körül az akkori pozíciót. Munka után Eszter sem hagyta az ajtón kívül az üzemi könyveléségen használt kifejezéseket és gyakorlatot. A vacsorát követően a kiadási és bevételi oldalt összevetve, zvertájoztuk, magyarul, megvontuk a napi egyenleget, aztán szeretkeztünk.

S szeretkeztünk.

Egyedül a csilláron nem szeretkeztük.

S boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Csakhogy egy idő után anyu esténként azzal a dumával nyomkodta tele a fülét vattával, hogy neki az Irodában fittnek kell lenni, de ebben a házban, bármennyire szeretne, füldugó nélkül nem tud elaludni. Sőt. Két tényértörés közt, anyósom is fennállóan nálunk állt meg vacsorát főzni, ha már a lánya arra nem képes, hogy tojásrántottát süssön az urának.

Ádi: fogalmazzák a közös platformot.

Eszter: behajtják rajtunk a tegnapi napot.

S neveltünk. Nevetés közben születnek a legjobb ötletek.

A városban működő gyárak zöme a vasút mellé épült. Többükhöz szét-autózott, gidres-gödörös, mondhatni földúton lehet eljutni. Ezek egyikében dolgozott Eszter, na, nem főkönyvelőként, minimálbérért vezette a raktárkönyvet, írogatta a fuvarleveleket... Az üzemszarnokban pár tucatnyi munkás: esztergályozott, hegesztett, szerelt, nem tudom, micsodát. Egy dolog vált Eszter elmondásaiból világossá számomra, hogy az üzem már holnap csődbe mehet.

– Időt kell nyernünk – mondta Eszter, majd miután félretolta tányérját, felállt az asztaltól és kilesett, hogy anyu nem hallgatózik-e.

– Rosszul érzed magad?!

– Hogy anyám ellenem legyen...

– Bebeszéled magadnak.

– Azt is, hogy... hogy lábujjhegyen járunk, hogy... hogy...

– Nem fogunk – próbáltam csitítani, és közelebb húztam a székét. – Ül le, ne járkálj föl-le, kérlek! Ülve könnyebb.

– Mi lesz könnyebb? – kérdezte Eszter, miután leült mellém.

Na mi? Hovatovább valóban lábujjhegyen járunk, anyunak az Irodában fitnek kell lenni.

– Időt kell nyernünk – válaszoltam, és láss csodát, Eszter arca felderült, mosolyából széles jókedv kerekedett. Imádnivalóan tud nevetni.

– A kedvünkért kü... külön rubrikát nyitnak a... a lottérián – mondta, nevetéstől fulladozva.

Há-há-há, miért ne?

Nevetés közben születnek a legjobb ötletek.

Ősz van, korán sötétedik, és a vasút környéke nem az emberszeretetről híres. Anyu az okok okozatát sem tudta egy kézlegyintéssel elintézni. Apu szintúgy eljárt elé, hogy munka után hazakísérje. Amíg terhes volt, a széltől is óvta. Igaz, anyu utóbb fel-felhánytorgatta, hogy nem hazafelé tartunk, hogy ebben a kocsmában vagy abban a bárban láttak bennünket. Sok a pénzetek? – kérdezte mindannyiszor. Zenét hallgatunk... – válaszolta Eszter vagy én. Velem jobban járt, válaszaiban nem utalgattam sem a füldugóra, sem a fittségre.

Beat, pop rock, heavy metál... Huh, visszafiatalodtunk, nem átalottunk disco zenére táncolni, azonban az ilyen-olyan minőségi kávék és a felvizezett gyümölcslevek betettek a gyomrunknak. Bassza meg! Két hét után beláttuk, hogy a kereskedelembe, a vendéglátásba vagy a turisztika területén ugyanúgy szükség van szaktudásra, kapcsolati hálóra és pénzre,

mint egyébként. Meg egyáltalán, nem azért tanultunk, hogy piaci árusokká avanszáljunk; nyissunk egy csehót a maffiának fizetendő védelmi pénz kedvéért, vagy azért vezetgessünk tucatszámú turistát föl-le a korzón, hogy egyik-másik templomunk előtt megállva megadjuk a koordinátánkat: egy tizenhatodik században épült templom előtt állunk...

– Ádi, pénzre kell szert tennünk. Elegem van... Nem elég Gabi, anyám sem hagy nyugtot. Minden nappal vénebb, gyengébb leszek, bátyáim a világ-végén... Nem függhetünk tőlük, Ádi, szétmarnak bennünket – fogta meg a kezem Eszter, majd miután elengedte, elém toszogatta a kóláját. – Megiszod?

– Kell a fenének! – szakadt ki belőlem, a pultos csak riadtan pislogott körbe. Nem úgy a bár mennyezetén forgó tükrös gömb, egyre pimaszabbul szórt a falakra hamis csillogását. – Van ötleted? – kérdeztem kisvártatva.

– Hát – húzta a szót Eszter –, hétvégén épp át-át mehetnék Magyarba, pár blokk cigivel...

– Ne hülyülj!

– A főkönyvelőnek megéri? Háromszor, ha nem négyszer akkora a fizetése, mint nekem. Itt az ősz, jön a tél, a nagykabát. Olga néni tíz blokk, testére szigetelőszalagozott cigivel sétált át a határon, nem egyszer. Rádadásul, én meg még sovány is vagyok...

– Marhaság!

– Négyszáz forint haszon egy blokk cigin, neked marhaság?! Hogy... hogy két úton összejöhet a havi fizetésem, neked az marhaság! Akkor az életünk is egy nagy marhaság. Nem kell!

Albi beszerezte a nagykabátot.

Albi bemutatta Esztert a nagybani cigi árusoknak.

Albi átírta a hétfégi napirendjét, hogy szürkületkor kifuvarozhassa Esztert a határra.

Egyedül velem nem tudtak mit kezdeni.

Egyedül magammal nem tudtam mit kezdeni.

Egyedül az együtt töltött esték tartották bennem a lelket, hogy Eszter elé mehettem, várakozhattam a kapu előtt, hogy aztán elmehessünk... Na, nem a bárókba. A város másik végén leltünk egy kiskocsmát. Az asztalokon kék kockás abrosz, a vázában virág, a konyha felől bableves, halászlé, csirkepaprikás illata terjengett.

Boldog békeidők.

– Ne játszd a szomorút! – kérlelt Eszter. – A tulaj azt találja hinni, nem ízlik a főztje.

– Higgyen, amit akar!
 – Ádikám, a kedvemért, na!
 – Csíz. Elmegy? – kérdeztem. Szilágyi Ádám, elő a farbával! – Aki a felesége kötőjéből él, tudod...

– Nem akarom tudni! Az a bajod, ami anyámnak?! Füledbe súgta, hogy alighanem baszni járok át?!

– Üss a szádra!

– Mi van?! Még ilyen... Sok mindent, de ezt nem vártam tőled!

– Anyós felőlem elbeszélhet, egyik fülemben be, másikon ki. Ismersz. Másról van szó – nyúltam Eszter keze után. Visszarántotta. A szomszéd asztalnál ülők közelebb hajoltak a tényérjukhoz. – Zongorázni nem tudok, rajzolni még úgy se. Az van az utcában, szóval, azt beszélük... Bassza meg!

– És ha eltartalak, kinek mi köze hozzá?!

– Azért a dolog nem ilyen egyszerű.

– Te csinálsz belőle problémát.

– Már azért tanfolyamot kell végeznem, hogy vasárnaponként lengessem a zászlót, partjelzőként keressek egy kis pénzt.

– Taníts történelmet – vont vállat Eszter, majd kezébe vette az étlapot.

– Kit korrepetáljak, kinek hiányzik ma a történelem?

– Mondjuk... mondjuk nekem. Túrós csusza tepertővel, mit szólsz hozzá? A parlamentben szoktak hozzászólni.

A média gyártja és rásózza az olvasóira, a hallgatóira, a nézőire. Ember az emberrel általában megosztja a világról alkotott véleményét. Ha van neki. Ha nincs vagy tetszhalott az illető, vagy olyannyira a szenvedélyének a rabja, hogy se lát, se hall.

Albi várhatja a telefonhívást.

Méghogy se perc alatt itt lesz!

Addig tízszer lerúgom a kaput a sarkáról.

Nem, még nemigen tört ki, az iskolákat elsőként értesítik; lehozza a helyi újság, és... és kitáblázzák a kórházkapura, ukránul és magyarul, hogy az influenzajárvány miatt, beteglátogatási tilalom van érvényben. Kilenc óra múlt tíz perccel, öt perc múlva negyed tíz. Passz! Mi legyen, kapu, várjak?

Elfogyott a türelmem. Kevés hiányzott ahhoz, hogy odarohanjak Eszterhez, és karjánál fogva elhúzzam az ablaktól. Rühellem a sárga színt, dzsekiben pláne.

– Sokan segítenek – mondtam valamit, hogy visszafogjam magamat.

– Kik? Mit? Miben? – kérdezte Eszter egyszuszra, és végre felemelte a fejét, kinézett az ablakon. Szürke felleg a hegytetőn.

– Endre modernebb videokamerát vesz, a régit átpasszolja, nem ingyen, de nem is tudni, mennyiért. A pénz nem sürgős, és a részletfizetésnek sincs ellenére. Számítógépünk van, videó lejátszónk van... Idővel majd csak bele-sziszolódok a videózásba. Esküvő, keresztelő, születésnap, huh, temetésből meg minden napra jut kettő-három. Hm, kezdetnek nem rossz.

– Te meg a hajbókolás – fordult felém Eszter.

– Izé... Muszáj nekünk mindenáron a főorvosra várni?

– Menjük haza, Ádi, vigyél haza! Kérlek!

– A kórház környezetváltozást és védettséget jelent számodra, a gyógyszer önmagában nem sokat ér.

– Próbáltad?

– Gizi néni üzente.

– Gizi néni, Gizi néni, mindig Gizi néni. Torkig vagyok a nyanyával!

– Tegnap a tanáriban azzal ült mellém, hogy márpedig a feleségednek be kell feküdni a kórházba. Értve?! Az, hogy a famíliának mi a szégyen, mi nem, azzal te most ne törődj, az asszonykád egészsége az első – idéztem Gizi nénit, mind közelebb araszolva Eszterhez.

– És ezt higgyem el?

– Honnan tudta, hogy ma idejövünk, honnan, hm? Albin kívül más nem tudott róla, vagyis... – motyogtam és kinéztem az ablakon. Szürke felleg a hegytetőn. – Nem volt következő óránk, volt időnk beszélgetni. Tudod, a hetvenes, nyolcvanas években a magyar irodalom többet jelentett egy szimpla tantárgynál. Gizi néni nem ment szembe a tantervvel, nem mást oktatott, csak másként, mégis sokak szeme szálkájává vált. Napi vendég lett a tanügyiseknél. Nem adták kezébe a névtelen leveleket, a fejére olvasták. Azt találta ki, hogy amint kezdenek sűrűsödni a feje fölött a fellegek, pár napra bevonul az idegosztályra. Idegkimertültség diagnózissal. Megtehetette. Egyik volt iskolatársa orvosként dolgozott az osztályon. A kórházat követően egy darabig békén hagyták. De ahogy az ilyenkor lenni szokott, az ő életében is eljött az a pillanat, mikor a Nap legurul az égről, összezsapnak a hullámok és megnyílik a föld... Válóper, költözködés, munkahely falun, közben íródtak a névtelen levelek, és a tanfelügyelőség sem hagyott fel a nyíltórázással, a folytonos ellenőrzésével... Öt teljes hetet töltött kórházban, képzeld. Három hét után az volt az első értelmes kérdése az ágyoszomszédjához, hogy hányadika van és milyen nap...

– Ezt... ezt most találtad ki.

– Gizi nénit nem lehet kitalálni.

VIII.

Az adoma sótlan, nem értem, mi a vicces abban, hogy Etelka egy szupermarketben téblábol. Hátranézek. A sarokasztalnál ülő szürkezakós vendég vigyort erőltet az arcára, tuti, hogy ő sem érti. A pult másik oldalán, a kávéfőző gép karját húzogató tagbaszakadt, harcsabajuszos férfitra mégis bátorítólag hat. Ha-ha-ha... Egyre fülsértőbb a hahotája. Elfordulok a pulttól, a szürkezakós, foghíjas vendég szintén nevet. Huhu! Ádi, ezek rajtad röhögnek. Nem azon, hogy Etelka betéved a férjvécébe. Phöh! Ócska vicc. Végbenézték a kirakablakon át, ahogy a kaput rugdostam. Kellett nekem a kórházat, vagyis... vagyis anyut és Etelka mamát szapulnom, sikerült hülyét csinálni magamból.

Etelka. Miért pont Etelka?

Millió név van a naptárban, lenne mivel mókamikizni.

Értelmező szótáram szerint, apu nem véletlenül mókamikizte folyton a város főépítését. Ritkán káromkodott, oroszul még ritkábban. Utóbbi eszébe juttatta a katonaságot: Bajkál tó, Irkutszk, Habarovszk... Feltehetőleg azt is, hogy az ördög fülének az átkozódás muzsika, a bokrot szidni meg ostobaság.

„Építkeznek nyakló nélkül, de a fenntartási költséggel nem számol senki, pedig az a mindenek alapja” – bizonygatta. – „Röhej, a meglévőket sem tudják feltölteni áruval, erre a mókamiki épített egy negyedik univermágot. Van építőanyag pocskelóság, meg párthatározat, csak ész nincs.”

Mókamikik.

Ja.

Röhögjetelek csak, juszt sem fogok szégyenemben a föld alá süllyedni.

– Szilágyi Ádám – nyújtottam a kezem. A tanévkezdést megelőző nagy lótás-futás közben elkerültük egymást. De valószínűbb, hogy én halogattam, odáztam el a Gizi nénivel való személyes találkozást.

– Tanítottam az apádat, isten nyugosztalja. Kár, hogy nem ment egyetemre, beérte az építésvezetőséggel.

Szíven ütött, na. Anyu felkészített Gizi néniből, hogy anno aput is tanította, meg hogy mások ügyében szokott talpalni az Irodában, és hogy nem ad a divatra. Azt nem említette, hogy még sok egyébben elűt az átlagtól, és... és az ember veséjébe lát.

– Szólítson Gizi néninek – mondta kisvártatva, s nem rakta le a kezéből az osztálykönyvet.

Magasabbnak képzeltem, és kortalannak. A nyakig begombolt fehér blúz és a fekete szoknya sem stimmelt. Halovány kék, zsákszerűre szabott, majd alsólábszárig erő bő ruhában állt a tanári szoba hosszú asztala mellett.

– Megvénültem, ráncos lettem, összetöpörödtem – sorolta –, apád ballagási albumában karakánabbnak nézek ki. Becsengettek. Van órája?

– Ezt követően, az ötödik osztályban. Bevezetés a történelembe.

– Ötödikben helytörténetet kellene oktatni, mármint az órák végén. Megtanítani a gyerekeket városhoz kötődő legendákra, mondákra. Nem gondolja? – kérdezte, fordult vissza az ajtóból.

Mibe se kerül igazat adni másoknak, mikor a poklot járjuk. Amikor valóban nincs lejjebb, és nyüszíteni behúzódnak egyik-másik sarokba. Önbüntetésként. Igen, Szilágyi Ádám, mikor nem vala se pénzed, se posztód, és a Kunigunda úti munkásszálló fényévnvi távolságra vala tőled, a tegnapi életed meg elkódorgott valahová, és csak álmodban ért el hozzád a fénye, te akkor mások igazát visszagazolvá menekültél az igazságtól. Hová, Ádám? Persze hogy másként alakul a sorsod, nem vergődsz az idegenrendészeti fogdában, ha megfogadod Gizi néni életrevaló tanácsát. Anyu, vagyis az Iroda jóvoltából engedélyhez jutsz, bejáratosá válsz a levéltárba és a többi. Könyvet írsz a városról, vagy ha nem is, mindenesetre lennél valaki, nem valami... izé, amit úgy kell feltörölni a padlóról.

Hát nem nevetséges!

„A történelem nem nevetséges, de azzá tesz, ha félvállról vesszed.”

Gizi néninek ebben is igaza van.

Mi ez a csönd, mi történt?

A szürkezakós zavartan pillog körbe, a harcsabajuszú, elvörösödő arccal húzgálja a fiókokat: ki-be, ki-be... Mi történt? Nemigen jártunk itt Eszterrel. Az asztalok és a székek továbbpasszoltnak tűnnek, mintha tegnap pottyantak volna ide. Ja. Nyitva hat órától tizenhét óráig. Kijevi idő szerint vagy miszerintünk? Moszkvából nézve két órát késtünk, meg néhány évtizedet. Érdekes, pár méternyire az úttest, és a kirakatüvegen nincs egy karcolás sem. Albinak a kocsija öklömnyi köveket ver föl, helyből. Hadd csípek magamba. Juj, ez fáj! Ha jól emlékszem, ebben az üzletben édességet árultak, limonádét, a hátsóüvegen üveges sört. Persze, apu hányszor, de hányszor el-elmesélte, vagyis dicsekedte, hogy már kisfiúként, két-három rubelt megkeresett szombat délutánonként azzal, hogy sört hordott a traumatológián fekvő betegeknek. Egy fuvar tíz kopek, plusz az üres üvegek.

Hová lett a pénz, apu?

A rugós asztali foci a padon porosodik.

Élt negyvenkét évet.

A halál nem válogat, de a történelem igen. Bele-beletenyerel a mindennapokba, aztán ugyanolyan hirtelen visszarántja a kezét, de ami marad,

súlyától megnyomorítva, már nem élet. Vagyis abban az értelemben nem, ahogyan azt az ember el-elképzeleli, vagy amire vágyik. Huhu! Ha ezt Gizi néni hallaná! Az sem kizárt, hogy letorkolna.

– Főztek kávé? – kérdezte, és a rákövetkező pillanatban már egyedül ültem az egyszobás összkomfortban. A könyvespolcok a plafonig érnek, a tenyérynyi konyhára és a még kisebb fürdőszobára nyíló folyosón dettó. Annyi pénzért, amennyibe a lakás került, faluhelyt tízszer tízes házban lakhatna. Na persze, és hónapszám ülhetne odahaza. A mind ritkábban közlekedő helyközi dízel vonatot nem oly rég még gőzmozdony húzta, és az ajtókat az állomásokon kézzel kellett szétfeszíteni, összezárn.

– Kibámultad magad? – kérdezte Gizi néni, és gyorsan letette a tálcát a kisasztalra, nem várta meg, hogy a meglepettség kiüljön az arcomra. – Vendégnek kijár a tegezés.

– Ez rengeteg... – motyogtam.

– Hány cukorral... Ádám, hány cukorral iszod a kávé?

– Nem kérek.

– Kölcsönkönyvtár – mondta, miután helyet foglalt trónszerűségnek ható foteljében –, de tudjál róla, a kikölcsönzött könyveket nálam szokás visszahozni. Egyébként a kollektív emlékezet legfeljebb három-négy emberöltőnyit megy vissza az időben, ami előtte zajlott, az már valóban csak szimpla történelem. A másik, igazság szerint, magam se tudok mit kezdeni a világon történetekkel, szűkítsd a kört Kárpátaljára. A harmadik, próbáld az asszonykád tudásához igazítani a mondandódat. Hogy magyarázzam?! Tanítottam falusi iskolában, ahol ha azt szót használtam, hogy park, amiről neked millió dolog jut eszedbe, a falusi gyerekek legfeljebb annyi, hogy amikor a szüleivel a városban járnak, oda ülnek le fagylaltozni. De amint behelyesítettem a liget szóval, azonnal megelevenedett képzeletükben a fás, bokros rész a mező közepén, ami egy városi kisiskolás számára mit sem jelent.

A számok nyelve nem az angyalok nyelve.

Ja, az évszámokkal nincs gond.

A főtisztek, a térképek fölél hajolva, tényleg számháborút vívtak. Hány katona, ágyú, tank; hány napra elegendó az utánpótlás...

– Úgy elverem egyszer, de úgy...

– Az unokája kirámolta a kaszát.

Hozzám beszél? Ja, ezek szerint a pénz többet jelent számára a nagyapjánál.

– Az utolsó kopejkáig – nyomatékosítja az unoka tettét a szürke zakós.
Nevessek, röhögjek egy jót?

– Nem az első eset.

Semmi sajnálkozás. A sarokasztalnál ülő feláll. Jujuj! Nagyon sovány, öt számmal nagyobbbnak néz ki rajta a szürke zakó.

– Nem tudok visszaadni – tolja elém a tízhrivnyást a pulton, vele együtt a csalódottságát a tulaj, lógó bajsza alatt már-már sírásra görbül a szája. – Megérteném, ha fiú lenne...

– Nem sürgős – nyúlok a kávé után.

– Hány cukorral? – kérdezi egy elcsukló hang, nagyon mélyről és távolról.

– Nem kérek. – A tulaj nem állja a tekintetem, oldalra néz, aztán a sarokasztal irányába. A szürke zakós épp végez, kirámolta a zsebek tartalmát az asztalra. Doboz cigaretta, gyufa, zsebkendő... Reszketeg, vékony ujjai közt papírpénzt szorongat.

– Hat hrivnya.

A tulaj leinti. Hová üljek? A kirakatablakhoz? Érdekes, pár méternyire az úttest, és a kirakatüvegen nincs egy karcolás sem. Albi bármelyik percben befuthat, és... és a kapura sem árt rálátni.

Albinak nincs oka a sírásra.

Nekem meg jogom nincs.

Eljátszottad, Szilágyi Ádám.

A síráshoz türelem kell, akár az élethez.

Albinak nincs türelme.

Albi előtt lezáródik a vasúti sorompó, vagy pirosra vált a szemafor, és már nyomja a dudát. Ellenben birkatürelmes a benzinkútnál, dudorászva-fütyörészve képes órák hosszát dekkolni a határátkelőnél, mondhatni, profi várakozóvá vedlik...

Elég legyen! Stop! Az albizás beszüntetve!

A kávé nem rossz.

Kitárt konyhaablak mellett anyu szombat éjszakánként pörkölte a kávé. Hajnalra kávéillatú füstfelleg lengedezett az utca felett. A szomszédok is szombat éjszakánként pörkölték a kávé...

Istenem, segíts!